

Nr 179

Av herr **Karlsson, Göran**, om rätt för personal vid statens järnvägar till avdrag vid beskattningen för fördyrade levnadsomkostnader.

(Lika lydande med motion nr 317 i Andra kammaren)

Inom den statliga verksamheten förekommer olika traktamentsförmåner vid förrättningar eller tjänsteutövningar utom hemorten, beroende på tjänsteställning och lönegrad m. m.

Det nuvarande systemet kan icke anses tillfredsställande. Det inrymmer orättvisor som medför att personal med i stort sett jämförliga arbetsuppgifter och bortovaro från hemorten erhåller olika traktamentsförmåner eller däremot svarande olika avdragsrätt vid beskattningen.

Särskilt missgynnade i detta avseende synes SJ:s tågpersonal vara. Enligt gällande bestämmelser erhåller de s. k. tågtraktamenten vid sina tjänsteförrättningar. Detta innebär att de får en ersättning med f. n. 69 öre per timma vid bortovaro från bostadsorten, en ersättning som emellertid inte täcker de merutgifter som tjänsten utom hemorten medför.

Någon möjlighet att erhålla högre avdrag från taxeringsmyndigheterna finns för närvarande inte. Medan en anställd vid televerket exempelvis erhåller ett skattefritt traktamentsbelopp på 14:50 kronor för tio timmars bortovaro så får tågpersonalen vid SJ endast 6:90 för motsvarande tid.

Härigenom kommer SJ:s tågpersonal i en sämre ställning än deras kolleger i andra statliga verk, och detta måste anses som mycket otillfredsställande.

Följande exempel hämtat ur en lokförarens skriftväxling med taxeringsmyndigheterna visar hur den faktiska skillnaden blir mellan de tjänstemän som är hänvisade till tågtraktamenten och dem som erhåller traktamenten enligt vanliga normer, d. v. s. sådana som i statlig tjänst uppbar traktamenten med 13 kronor per dag för en bortovaro av mellan 4 och 10 timmar och med 26 kronor för över 10 timmars bortovaro. Motsvarande gäller enligt riksskattenämndens anvisningar som avdrag för personal i privat tjänst.

En lokförare som varit borta från hemorten 188 dagar uppbar år 1966 1 159 kronor i tågtraktamenten. Hans yrkanden om avdrag med den verkliga kostnaden avslogs av taxeringsmyndigheterna, eftersom de enligt nuvarande bestämmelser icke hade möjlighet att bevilja något högre avdrag.

Om en jämförbar tjänsteman i ett annat statligt verk eller i enskild tjänst

varit borta lika lång tid, hade han varit berättigad till en skattefri ersättning av 3 068 kronor.

Tågtraktamenten vid SJ har varit gällande sedan år 1953. Dessa bygger på ett betänkande av 1949 års reseersättningskommitté och tillkom under då gällande besparingsreglemente för vissa grenar av statsförvaltningen.

Under de 15 år som gått sedan tågtraktamentena infördes har helt andra levnadsförhållanden inträtt. Även om ersättningen per timma i tågtraktamente höjts, så motsvarar höjningen inte alls de merkostnader som personalen åsamkats för lång tjänstgöring utom hemorten.

Åksträckorna har bl. a. blivit avsevärt längre, och möjligheterna att medföra mat från hemmet har minskat i anslutning till detta. Ingen kan begära att personalen skall medföra mat hemifrån och förvara den i en varm förarhytt under tjänstgöringsperioder på 20 timmar och däröver.

Det måste anses skäligt att denna personalkategori i fortsättningen jämställas med andra tjänstemän som uppbär traktamenten av högre belopp på så sätt att den blir berättigad till avdrag för de merkostnader som ligger över den ersättning den nu uppbär från SJ, d. v. s. att avdragsrätten icke skall begränsas till det belopp som tågtraktamentet utgör, utan den skall kunna erhålla avdrag upp till de belopp som tjänstemän av motsvarande kategorier inom statlig och enskild tjänst erhåller.

Med stöd av ovanstående hemställas,

att riksdagen måtte besluta om sådan ändring av gällande skattebestämmelser att avdrag medges för de högre utlägg som kan ha förekommit utöver tågtraktamentet och

att det uppdrages åt vederbörande utskott att författa erforderlig lagtext.

Stockholm den 23 januari 1968

Göran Karlsson (s)
